

Arrest

nr. 335 829 van 12 november 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 30 oktober 2025 tot het treffen van een overdrachtsbesluit.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 6 oktober 2025 in België een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat verzoeker op 7 juni 2025 een VIB ingediend had in Duitsland.

Er werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 17 oktober 2025 instemden met verzoekers terugname conform artikel 18(1) d van de Dublin III-Verordening.

Op 30 oktober 2025 trof de gemachtigde van de minister een overdrachtsbesluit.

Dit is de thans bestreden akte. Ze luidt als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer X, verder betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 06/10/2025 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 06/10/2025 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Duitsland op 07/06/2024.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 10/10/2025. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Verder verklaarde hij dat hij geen familieleden heeft die in België verblijven. Wel maakte hij melding van een oom die in Italië verblijft en de Italiaanse nationaliteit heeft. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat zijn paspoort en taskara in beslag genomen werden door de Duitse politie. Hij gaf aan dat zijn paspoort een Russisch visum bevatte, afgegeven op 25/05/2024 met een geldigheid van één jaar. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde hij een kopie neer van zijn taskara, met nummer 1402-0601-25258, afgegeven op 02/09/2023 te Laghman en geldig tot 02/09/2033.

Gevraagd naar zijn reisroute verklaarde betrokkene dat hij Afghanistan op 15/08/2021 verlaten heeft omwille van problemen met de Taliban als gevolg van zijn werk bij de Nationale Politie. Hij verklaarde dat hij naar Iran vertrokken is, waar hij in Teheran op zijn werkplaats (een boerderij) verbleef. Hij gaf aan dat hij meerdere pogingen deed om via Turkije verder te reizen, maar dat dit niet lukte. Hij verklaarde dat hij Iran op 22/05/2024 verlaten heeft en dat hij per vliegtuig, via Oezbekistan, naar Rusland gereisd is. Vervolgens reisde hij verder, via Wit-Rusland (+/- 8 à 9 dagen bij de smokkelaar) en Polen (transit) naar Duitsland, waar hij op 05/06/2024 aankwam en een asielaanvraag indiende. Hij verklaarde dat zijn aanvraag er afgewezen werd, dat hij er niet mocht blijven en dat hij omwille van deze reden naar België gereisd is, waar hij op 05/10/2025 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat België bescherming geeft aan mensen die in het leger zaten in Afghanistan. Hij gaf aan dat hij in België wil studeren. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij depressief en gestresseerd zou zijn indien hij daar gebleven was na zijn negatieve beslissing. Hij verklaarde dat hij uit het opvangcentrum gezet werd na de negatieve beslissing en dat hij ook geen financiële steun meer kreeg van de overheid. Hij stelde dat hij daar geen toekomst kon opbouwen en dat hij geen middelen had. Tenslotte gaf hij aan geen bezwaren tegen Duitsland te hebben wat betreft opvang of behandeling.

Op 14/10/2025 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties. Deze stemden op 17/10/2025 in met dit verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven Berlijn Brandenburg of via de luchthaven van Hamburg. Hij dient zich aan te bieden bij EAE Nostorf-Horst, Nostorfer Straße 1, 19258 Horst bei Boizenburg (Elbe).

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU- Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 17/10/2025 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht... d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2): “In de in lid 1, onder d) bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32EU”.

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te

benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat België bescherming geeft aan mensen die in het leger zaten in Afghanistan. Hij gaf aan dat hij in België wil studeren. Vooreerst wensen we er op te wijzen dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Duitsland wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Verder wensen we te benadrukken dat Duitsland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tevens wensen we te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij depressief en gestresseerd zou zijn indien hij daar gebleven was na de negatieve beslissing. Hij verklaarde dat hij uit het opvangcentrum gezet werd na de negatieve beslissing en dat hij geen financiële steun meer kreeg van de overheid. Hij stelde dat hij daar geen toekomst kon opbouwen en dat hij geen middelen had. We wensen er in dit verband op te wijzen dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men bij een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op verwijdering maken onlosmakelijk deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en houdt op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest in. Het loutere feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen

betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Tevens hebben de Duitse instanties middels het akkoord van 17/10/2025 te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te benadrukken dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Duitsland kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Betrokkene maakte tijdens zijn verhoor verder geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hij gaf aan geen bezwaren te hebben tegen Duitsland wat betreft opvang of behandeling.

In het rapport over internationale bescherming in Duitsland van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Teresa Fachinger, Marlene Stiller and Paula Hoffmeyer-Zlotnik, “Asylum Information Database – Country Report - : Germany – 2024 update”, laatste update op 13.06.2025, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>, verder AIDA rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen

van internationale bescherming (pagina 81, "There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany."). Het rapport meldt dat personen wiens verzoek reeds finaal werd afgewezen, zoals het geval is bij de betrokkene, het voorwerp kunnen zijn van een beslissing tot vasthouding (pagina 81, "If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany."). Het enkele gegeven dat na overdracht mogelijk een beslissing tot vasthouding kan volgen leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht een met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling te beurt zal vallen. Het wordt niet aannemelijk gemaakt dat een mogelijke detentie of de omstandigheden van die detentie zodanig zouden zijn dat zou moeten worden geconcludeerd dat de Duitse autoriteiten niet voldoen aan hun verdragsrechtelijke verplichtingen.

Het AIDA rapport meldt dat verzoekers die in het bezit zijn van een 'Aufenthaltsgestattung' na drie maanden verblijf en op discretionaire basis kunnen werken in dienstverband, en sinds een wetwijziging in 2020 ook als zelfstandige (pagina 184, "Outside of reception centres, asylum seekers with a permission to stay (Aufenthaltsgestattung) are not allowed to take up employment during the first 3 months of their stay on the territory, after which they can be permitted to do so on a discretionary basis."). Het rapport stelt tevens dat volwassen verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot taalonderwijs en hoger onderwijs, maar maakt gewag van belemmeringen op het gebied van toegankelijkheid, zoals het hebben van bepaalde kwalificaties en een voldoende kennis van het Duits (pp. 186-190). We zijn van oordeel dat dit niet getuigt van een dermate hoog niveau van hardheid dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM tot gevolg dreigt te hebben.

Asielzoekers hebben het recht op opvangmogelijkheden van het moment dat ze asiel aanvragen in akkoord met de Asielzoekers' Uitkeringen Wet (Asylbewerberleistungsgesetz). Ze ontvangen niet de volledige voordelen totdat ze formeel de status van asielzoeker krijgen via het afgeven van een aankomstcertificaat (Ankunftsnaheis) in het opvangcentrum tot dewelke ze worden toebedeeld. In de praktijk gebeurt dit meestal een paar dagen nadat ze zich aangemeld hebben bij de autoriteiten (AIDA-rapport, p. 155).

Het rapport meldt dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en soms het voorwerp zijn van kritiek (pagina 177, "The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities."). We zijn van oordeel dat dit echter niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het rapport vermeldt verder dat de bewegingsvrijheid van verzoekers in Duitsland wordt beperkt. Een verzoeker wordt toegewezen aan een specifiek opvangcentrum in een specifiek district. Verzoekers mogen het centrum waar zij verblijven verlaten en zich vrij bewegen binnen het district waaraan zij toegewezen zijn. Hierbij wordt wel opgemerkt dat de bereikbaarheid met het openbaar vervoer van bepaalde opvangcentra en districten beperkt is (pp. 165-166). "In general, people can travel freely within the town and district in which the reception center is located, although the limited accessibility of certain initial reception centers by public transport raises questions concerning freedom of movement (AIDA-rapport, p. 169). Opnieuw zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland, echter we zijn van oordeel dat deze tekortkomingen niet gelijkgesteld kunnen worden met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Uit het AIDA-rapport kan niet besloten worden dat de procedure met betrekking tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase (p. 60). Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld met betrekking tot het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep (pagina 61, "The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success."), aangezien hierin wordt voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. Tot op heden legde hij geen attesten of concrete elementen voor die een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers gewaarborgd is in de nationale wetgeving. De wet beperkt gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 36 maanden tot situaties van "acute ziektes of pijn", in dewelke "noodzakelijke medische of tandzorg nodig is, inclusief medicatie, verband en andere benodigdheden noodzakelijk voor herstel of verlichting van een ziekte of noodzakelijke diensten voor het aanpakken van consequenties van ziektes. Tevens wordt aan asielzoekers vaccinaties en andere "noodzakelijke preventieve medische check-ups" aangeboden (AIDA-rapport, p. 191).

Na 36 maanden hebben asielzoekers recht op sociale voordelen als voorgeschreven in het Twaalfde Boek van de Sociale Code (Sozialgesetzbuch). Deze "standaard" sociale voordelen bevatten toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde omstandigheden die gelden voor Duitse staatsburgers die sociale voordelen ontvangen (AIDArapport, p. 191).

Het AIDA-rapport vermeldt weliswaar factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar hieruit kan niet geconcludeerd worden dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

Verder dient hieromtrent benadrukt te worden dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld zullen worden van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient besloten te worden dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet het niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande kan besloten worden dat niet aannemelijk gemaakt werd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op blootstellingen aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.”

Op 30 oktober 2025 trof verweerder tevens een beslissing tot vasthouding.

Verzoekers overdracht aan de Duitse autoriteiten is voorzien voor 17 november 2025.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Integendeel, verzoekers overdracht aan de Duitse autoriteiten is voorzien voor 17 november 2025. Het dringend karakter van de vordering wordt door verweerder in zijn nota ook niet betwist.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

2.3.2. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

- Art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel
- Art. 3.2, lid 1 en 2 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking)
- Art. 3 van het EVMR ;
- Art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

Hij betoogt als volgt:

Schending van het artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het art. 3 van het EVMR/art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat er in Duitsland sprake kan zijn van problemen op het vlak van opvang, maar stelt tegelijk dat deze niet structureel zouden zijn:

Het rapport meldt dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en soms het voorwerp zijn van kritiek (pagina 177, "The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities."). We zijn van oordeel dat dit echter niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen

In geval van een terugkeer naar Duitsland, zal verzoeker de hoedanigheid hebben van meervoudige asielzoeker.

Meervoudige asielzoekers zoals verzoeker worden ondergebracht in eerstelijns opvangcentra :

"All subsequent applications have to be lodged in the BAMF branch office which was responsible for the first application, but persons who have left and re-entered Germany are subject to the regular distribution procedure and are obliged to stay in initial reception centres (see Making and registering the application), 833"

Vrije vertaling: *„Alle meervoudige aanvragen moeten worden ingediend bij het BAMF-kantoor, dat verantwoordelijk was voor de eerste aanvraag, maar personen die Duitsland hebben verlaten en opnieuw zijn binnengekomen vallen onder de reguliere toewijzingsprocedure en zijn verplicht om in eerstelijnsopvangcentra te verblijven (zie Het indienen en registreren van de aanvraag), 833"*

Uit het AIDA -rapport blijkt dat de opvangomstandigheden in de eerstelijnscentra niet menswaardig zijn:

"The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan.[...] Despite the slowly decreasing numbers of arrivals in the past year, the authorities continue to feel overburdened and deteriorating conditions have been reported

[...]In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy. [...]

More generally, studies published in 2020 have come to the conclusion that the accommodation in initial reception centres infringes upon children's' rights and constitutes a danger to their mental health. The spatial confinement, the experience of violence and removals, as well as the permanent uncertainty cause psychological stress and have a negative impact on children.[49] Health care and psychosocial support provided for young refugees in the mass accommodations were described as worryingly inadequate for most of the facilities.[50] The study of PROASYL and the Refugee Council Berlin support these findings. According to the study of 2022, especially the access to health care, access to adequate hygienic and other products such as strollers for toddlers are scarce.[51]"

Vrije vertaling: De leefomstandigheden in veel eerste opvangcentra worden bekritiseerd door asielzoekers, vrijwilligers en ngo's – vooral in het licht van het verlengde verplichte verblijf in deze faciliteiten. In 2022 verslechterden de omstandigheden nog verder door de enorme overbevolking als gevolg van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan. Ondanks de lichte daling in het aantal nieuwe asielzoekers in het afgelopen jaar voelen de autoriteiten zich nog steeds overbelast en zijn de omstandigheden verslechterd. [...] In aankomstcentra leidt de overbevolking meestal tot achterstanden in de registratieprocedure en conflicten tussen de asielzoekers als gevolg van het gebrek aan privacy. [...] Meer in het algemeen concluderen studies die in 2020 zijn gepubliceerd, dat de huisvesting in de eerstelijns opvangcentra inbreuk maakt op de rechten van kinderen en een gevaar vormt voor hun geestelijke gezondheid. De opsluiting, de ervaring van geweld en uitzettingen, evenals de permanente onzekerheid veroorzaken psychologische stress en hebben een negatieve impact op kinderen.[49] De gezondheidszorg en psychosociale ondersteuning die aan jonge vluchtelingen in de accommodaties wordt geboden, werden in de meeste centra als zorgwekkend ontoereikend beschreven.[50] Het onderzoek van PROASYL en de Vluchtelingenraad Berlijn ondersteunt deze bevindingen. Volgens het onderzoek uit 2022 is met name de toegang tot gezondheidszorg en de toegang tot adequate producten voor persoonlijke verzorging en andere producten zoals kindwagens voor peuters schaars.[51]

In het licht van het voorgaande is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd:

- Enerzijds stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen sprake zou zijn van structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang van asielzoekers in Duitsland
- Anderzijds erkent de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Duitsland de hoedanigheid zal hebben van een meervoudige asielaanvrager, dat hij zich bij zijn terugkeer zal moeten aanbieden bij een eerstelijnsopvangcentrum en dat de levensomstandigheden in deze opvangcentra wel problematisch zijn.

De beslissing is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd. Bovendien is de Dienst Vreemdelingenzaken niet overgegaan tot een geïndividualiseerd onderzoek van de persoonlijke risico's in hoofde van verzoeker bij zijn terugkeer naar Duitsland, rekening houdende met de specifieke opvangomstandigheden waarin hij zal terecht komen.

“130. In order to determine whether there is a risk of ill-treatment, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to the receiving country, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances.”

Vrije vertaling : “130. Om te bepalen of er een risico op onmenselijke en vernederende behandeling bestaat, moet het Hof de voorzienbare gevolgen onderzoeken van het overdragen van de verzoeker naar het ontvangende land, met inachtneming van de algemene situatie daar en zijn persoonlijke omstandigheden.”

Dit is een fundamenteel gebrek dat niet meer kan worden verholpen nadat de bestreden beslissing werd uitgevaardigd.

Ondergeschikt, schending van het art. 3 van het EVMR/art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie:

Het artikel 3.2 lid 2 Vo 604/2013 luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat stelselmatig bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ook indien er geen sprake is van systeemfouten, kan de terugname strijdig zijn met het artikel 3 EVMR:

“Zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van verordening nr. 604/2013 in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel;”

In dit kader is het vertrouwensbeginsel, waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst, evenwel weerlegbaar. Verwezen wordt naar de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (gevoegde zaken C-297/17, C-318/17 IBRAHIM, C-319/17 SHARQAWI e.a. en C-438/17 MAGAMADOV en zaak C-163/17 JAWO):

84 *Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

85 *Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.*

86 *Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (zie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 83 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

87 *In dit verband zij erop gewezen dat, gelet op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt, voor de toepassing van artikel 4 niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 88).*

In casu vermeldt de bestreden beslissing dat verzoeker zich na zijn aankomst moet aanbieden in het volgende eerstelijns opvangcentrum: EAE Nostorf-Horst, te Horst bei Boizenburg (Elbe).

Dit opvangcentrum wordt fel bekritiseerd:

Containerdorf für Geflüchtete Lagerkoller im Niemandsland

Mitten im Wald zwischen Lauenburg und Boizenburg, im westlichsten Zipfel von Mecklenburg-Vorpommern, liegt die Erstaufnahmeeinrichtung für Flüchtlinge. Hier, in Nostorf-Horst, verlief zu DDR-

Zeiten die Grenze zu Westdeutschland, das Dorf lag im Sperrgebiet. In der ehemaligen Kaserne leben heute laut Innenministerium mehr als 300 Geflüchtete.

Betrieben wird das Lager von den Maltesern. Auch die Hansestadt Hamburg bringt hier Geflüchtete unter. Und zwar: Weitgehend isoliert von der Außenwelt und unter Bedingungen, die viele von ihnen immer wieder als „psychische Folter“ beschreiben. Etwa ein Drittel ist minderjährig. Eine Woche lang haben antirassistische Aktivisten in Wohnwagen vor dem Heim gecamp.

[...] Die Zufahrt zum Lager wird von einem Metalltor versperrt. Seitlich davor stehen trostlose Wohncontainer, drumherum Maschendrahtzaun. In diesen Containern – auf verwaltungsdeutsch „vorgelagerte Unterkunftseinrichtung“ genannt – werden die Neuzugänge untergebracht.

[...] Die Kinder lernen nichts. Die Hygiene und Sauberkeit ist schlecht und in den Waschräumen gibt es keine Seife

[...] Sichtlich erschüttert rattert sie zu Beginn herunter, was in Horst für sie nicht in Ordnung ist. „Für die Kinder gibt es keine Schule, keinen Kindergarten, nur einen Raum zum Spielen“, erzählt sie. „Die Kinder lernen gar nichts. Die Hygiene und Sauberkeit ist schlecht und in den Waschräumen gibt es keine Seife.“

Die Bewohner vertrauen den Mitarbeitern nicht

Immer wieder berichten aktuelle und ehemalige Bewohner, dass sie ihre Räume nicht abschließen könnten und in ihrer Abwesenheit ihre Sachen von Mitarbeitern des Lagers durchsucht würden – angeblich, um Kochutensilien zu suchen, sagt Dunja.

Denn selbst zu kochen, ist den Bewohnern verboten. Jeden Tag bringt ein Caterer das Essen, jeden Tag gebe es Kartoffeln, Reis oder Nudeln und Sauce. Ein ehemaliger Lager-Bewohner und ein Hamburger Rechtsanwalt, der Geflüchtete unterstützt, berichten beide, dass der ausgeschenkte Tee teilweise bis zu drei Tage alt sei und manchmal Magenbeschwerden hervorrufe.

Das Innenministerium teilt dazu mit, dass die Zimmer durch eine sogenannte Hotelschließung von innen verriegelbar seien. Durchsuchungen der Räume – jedenfalls ohne, dass die Bewohner dabei sind – fänden nicht statt. Beim Kochverbot verweist eine Sprecherin auf Brandschutz und Hygiene. Zum fehlenden Schulunterricht für die Kinder heißt es knapp: „Für in der Erstaufnahmeeinrichtung aufhältige Kinder besteht keine Schulpflicht.“ Dabei schreibt die EU-Aufnahmerichtlinie vor, dass die Schulbildung höchstens für drei Monate ausgesetzt werden darf, nachdem die Eltern Asyl beantragt haben.

Doch schlimmer sei der Umgang durch das Personal und den Sicherheitsdienst mit den Menschen, erzählt Dunja. Einer Schwangeren habe ein Mitarbeiter, an den sie sich mit einem Problem gewandt hatte, gesagt, dass Horst eben kein Hotel sei. Dieser Spruch begegnet einem in Gesprächen mit Bewohnern immer wieder. „Sie mögen die Menschen hier nicht“, klagt Dunja über die Mitarbeiter. „Sie erklären nichts, sie befehlen nur. Sie sind einfach Rassisten.“

Als ihre Kinder sich einmal nach dem Essen auf ihr Bett erbrachen, habe sie erst nach langen Diskussionen eine neue Bettdecke bekommen, erzählt Dunja. Die alte war vom Reinigen noch nass. Für die Kinder gebe es keine oder zu wenig warme Kleidung. Um Winterschuhe für ihre Kinder zu bekommen, habe sie im Gegenzug deren Sneakers abgeben müssen – die einzigen Schuhe, die die Kinder besessen hatten.

„Das Schlimme ist, die meisten Menschen hier hatten ein Leben, Jobs, Wohnungen, aber sie konnten nur ihr Leben retten. Alle Menschen hier sind wütend, sie fühlen sich wie in einem Gefängnis.“ Doch bei Konflikten, wie sie bei so vielen unterschiedlichen Menschen auf engem Raum beinahe unvermeidlich sind, heiße es vom Personal oft: „Klärt das unter euch.“

Ihre Kinder lässt Dunja nicht alleine draußen spielen, das sei zu gefährlich. „Die Sicherheit ist ein großes Problem.“ Und so bleibt den Menschen kaum etwas anderes, als tagein, tagaus zu warten. „Diesem Bundesland sind Flüchtlinge egal“, sagt Dunja.

[...] Unter den Bewohnern herrsche Angst und Schrecken, Schlafstörungen seien die Regel, sagt auch Ernst-Ludwig Iskenius von Pro Bleiberecht. Der 65-Jährige ist pensionierter Arzt und wohnt für die Mahnwache in einem der Campingwagen. 15 Jahre leitete er in Baden-Württemberg ein Zentrum für

traumatisierte Kinder und Jugendliche mit Schwerpunkt auf Flüchtlingskindern. Das Lager Horst bezeichnet er als „offene Wunde“ für die Zivilgesellschaft, für den Rechtsstaat und die Werte, die Politiker in Sonntagsreden gerne hochhalten. „Was hier passiert, hat mit einem humanem Umgang nichts mehr zu tun.“

In der fehlenden Beschulung und der mangelhaften Beratung sieht Iskenius einen Verstoß gegen die EU-Aufnahmerichtlinie. Juristische Gegenwehr ist praktisch nicht möglich: Selbst wenn ein Bewohner bereit wäre, zu klagen, entfällt sein Klagerecht, sobald er in eine andere Einrichtung umverteilt wird. Es ist ein Fehler im System.

Vrije vertaling: Midden in het bos tussen Lauenburg en Boizenburg, in het meest westelijke puntje van Mecklenburg-Vorpommern, ligt het eerste opvangcentrum voor vluchtelingen. Hier, in Nostorf-Horst, liep in de DDR-tijd de grens met West-Duitsland, het dorp lag in het verboden gebied. Volgens het ministerie van Binnenlandse Zaken wonen er nu meer dan 300 vluchtelingen in de voormalige kazernes.

Het kamp wordt geëxploiteerd door de Malteser. De Hanzestad Hamburg herbergt hier ook vluchtelingen. Namelijk: grotendeels geïsoleerd van de buitenwereld en onder omstandigheden die velen van hen herhaaldelijk omschrijven als "psychologische marteling". Ongeveer een derde is minderjarig. Een week lang kampeerden antiracistische activisten in caravans voor het huis.

[...]De toegang tot het kamp is geblokkeerd door een metalen hek. Aan de zijkant ervoor staan desolate levende containers, omgeven door hekken met kettingschakels. In deze containers – in administratief Duits "upstream accommodation facility" genoemd – worden de nieuwkomers ondergebracht.

[...]De kinderen leren niets. De hygiëne en netheid is slecht en er is geen zeep in de wasruimtes

[...]Zichtbaar geschokt ratelt ze in het begin af wat er in Horst met haar aan de hand is. "Er is geen school, geen kleuterschool voor de kinderen, alleen een kamer om te spelen", zegt ze. "De kinderen leren niets. De hygiëne en netheid is slecht en er is geen zeep in de wasruimtes."

De bewoners vertrouwen het personeel niet

Keer op keer melden huidige en voormalige bewoners dat ze hun kamers niet op slot kunnen doen en dat hun bezittingen tijdens hun afwezigheid worden doorzocht door kampmedewerkers – zogenaamd om kookgerei te zoeken, zegt Dunja.

Want het is de bewoners verboden om zelf te koken. Elke dag brengt een cateraar het eten, elke dag zijn er aardappelen, rijst of pasta en saus. Een voormalige kampbewoner en een Hamburgse advocaat die vluchtelingen ondersteunt, melden beiden dat de geserveerde thee soms wel drie dagen oud is en soms maagproblemen veroorzaakt.

Het ministerie van Binnenlandse Zaken zegt dat de kamers van binnenuit kunnen worden afgesloten door een zogenaamde hotelsluiting. Doorzoekingen van de kamers - in ieder geval zonder dat de bewoners aanwezig zijn - vinden niet plaats. In het geval van het kookverbod verwijst een woordvoerder naar brandbeveiliging en hygiëne. Over het gebrek aan schoolonderwijs voor de kinderen staat kort: "Er is geen leerplicht voor kinderen die in het eerste opvangcentrum verblijven." De opvangrichtlijn van de EU bepaalt dat het schoolonderwijs maximaal drie maanden kan worden opgeschort nadat de ouders asiel hebben aangevraagd.

Maar wat erger is, is de manier waarop het personeel en de veiligheidsdienst met de mensen omgaan, zegt Dunja. Een medewerker bij wie ze zich met een probleem had gewend, vertelde een zwangere vrouw dat Horst geen hotel was. Dit gezegde komt steeds weer terug in gesprekken met bewoners. "Ze houden niet van de mensen hier", klaagt Dunja over de medewerkers. "Ze leggen niets uit, ze geven alleen bevelen. Het zijn gewoon racisten."

Toen haar kinderen een keer na het eten op haar bed moesten overgeven, kreeg ze pas na lang wrepen een nieuw dekbed, vertelt Dunja. De oude was nog nat van het schoonmaken. Er is geen of te weinig warme kleding voor de kinderen. Om winterschoenen voor haar kinderen te krijgen, moest ze in ruil daarvoor hun sneakers opgeven - de enige schoenen die de kinderen hadden gehad.

"Het slechte is dat de meeste mensen hier een leven, banen, appartementen hadden, maar ze konden alleen hun leven redden. Alle mensen hier zijn boos, ze hebben het gevoel dat ze in een gevangenis zitten." Maar bij conflicten, die bijna onvermijdelijk zijn met zoveel verschillende mensen in zo'n kleine ruimte, zegt het personeel vaak: "Zoek het onderling maar op."

Dunja laat haar kinderen niet alleen buiten spelen, dat is te gevaarlijk. "Veiligheid is een groot probleem." En dus hebben mensen weinig andere keuze dan dag in dag uit te wachten. "Deze staat geeft niets om vluchtelingen", zegt Dunja.

[...]Er heerst angst en terreur onder de bewoners, slaapstoornissen zijn de regel, zegt Ernst-Ludwig Iskenius van Pro Bleiberecht. De 65-jarige is een gepensioneerde arts en woont in een van de campers voor de wake. Gedurende 15 jaar stond hij aan het hoofd van een centrum voor getraumatiseerde kinderen en jongeren in Baden-Württemberg met een focus op vluchtelingenkinderen. Hij omschrijft het kamp Horst als een "open wond" voor het maatschappelijk middenveld, voor de rechtsstaat en de waarden die politici graag hooghouden in zondagse toespraken. "Wat hier gebeurt, heeft niets te maken met humane behandeling."

Iskenius ziet het gebrek aan scholing en gebrekkige begeleiding als een schending van de EU-opvangrichtlijn. Juridisch verzet is praktisch onmogelijk: zelfs als een bewoner bereid zou zijn een rechtszaak aan te spannen, vervalt zijn recht om een rechtszaak aan te spannen zodra hij wordt herverdeeld naar een andere faciliteit. Er zit een bug in het systeem.

En verder:

Horst ist ein trister Ort. Das Leben in diesem „Heim“, wie viele Asylsuchende sagen, ist schwer, weil es bedeutet: Isoliert zu leben. [...] Medizinische Versorgung nur im äußersten Notfall. In einer Erstaufnahmestellen wohnen, heißt: [...] In Gesprächen mit den Asylsuchenden, die zu unserem Infostand vor dem Gelände kommen, wird all dies deutlich: Die psychische Belastung des Heimlebens – viel zu viele Menschen mit viel zu wenig Platz. Streit und Auseinandersetzungen sind an der Tagesordnung. Die Essensversorgung ist belastend: Immer das Gleiche, tagaus, tagein [...] Deutsch-Kurse besuchen ist ebenso Luxus wie eine Beratung bei einem Anwalt für Asylrecht (2,10€ nach Boizenburg, 23€ nach Hamburg/ Schwerin und 2,10€ zurück + 150€ Erstberatung + folgende Kosten. Angesichts 135€ monatlich, die zur Verfügung stehen).

Vrije vertaling: Horst is een sombere plek. Het leven in dit 'thuis', zoals veel asielzoekers zeggen, is moeilijk omdat het betekent dat je geïsoleerd moet leven. [...] Medische zorg alleen in extreme noodgevallen. [...] In gesprekken met de asielzoekers die naar onze informatiestand voor het terrein komen, wordt dit alles duidelijk: de psychologische belasting van het gezinsleven - veel te veel mensen met veel te weinig ruimte. Geschillen zijn aan de orde van de dag. De voedselvoorziening is stressvol: altijd hetzelfde, dag in, dag uit. [...] Duits is net zo luxe als een consultatie met een advocaat voor asielrecht (2,10€ naar Boizenburg, 23€ naar Hamburg/ Schwerin en 2,10€ terug + 150€ eerste consultatie + volgende kosten. Gegeven 135€ per maand die beschikbaar zijn).

In geval van een terugkeer dreigt verzoeker bijgevolg geen toegang te hebben tot menswaardige levensomstandigheden.

Schending van het artikel 3 EVRM /art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het verbod op refoulement:

Daarnaast dreigt verzoeker in Duitsland geen toegang te hebben tot een adequate asielprocedure.

Hierboven werd reeds aangegeven dat de toegang tot juridische bijstand zeer problematisch is (Duits is net zo luxe als een consultatie met een advocaat voor asielrecht (2,10€ naar Boizenburg, 23€ naar Hamburg/ Schwerin en 2,10€ terug + 150€ eerste consultatie + volgende kosten. Gegeven 135€ per maand die beschikbaar zijn).

Dit geldt zeker voor meervoudige asielzoekers, aangezien het AIDA rapport vermeldt dat zij geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand noch tijdens de meervoudige asielaanvraag noch tijdens de beroepsprocedure:

There is no free legal assistance available for subsequent applications or for appealing against rejections of subsequent applications

Bijgevolg dreigt verzoeker geen toegang te hebben tot een adequate asielprocedure.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker zich zou moeten wenden tot de Duitse overheid indien hij van mening zou zijn dat hij geen toegang zou krijgen tot een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Vooreerst heeft verzoeker geen juridische bijstand om een klacht in te dienen. Maar bovenal is het verbod op refoulement absoluut. Indien er een reëel risico op refoulement is in de bevoegde lidstaat, mag de overdragende lidstaat zich niet beperken tot de stelling dat de asielzoeker hiertegen klacht zou kunnen indienen in de bevoegde lidstaat zelf, maar moet zij zich onthouden van elke overdracht naar deze lidstaat :

138. In all cases of removal of an asylum-seeker from a Contracting State to a third intermediary country without examination of the asylum requests on the merits, regardless of whether the receiving third country is an EU member State or not or whether it is a State Party to the Convention or not, it is the duty of the removing State to examine thoroughly the question whether or not there is a real risk of the asylum-seeker being denied access, in the receiving third country, to an adequate asylum procedure, protecting him or her against refoulement (see Ilias and Ahmed, § 134, and M.K. and Others v. Poland, § 173, both cited above). [...]

140. Failure to discharge the above-mentioned procedural obligation under Article 3 of the Convention to assess the risks of treatment contrary to that provision prior to removing asylum-seekers to a third intermediary country constitutes a violation of Article 3 of the Convention (see Ilias and Ahmed, cited above, §§ 163-64)

Vrije vertaling: "138. In alle gevallen van verwijdering van een asielzoeker uit een Verdragsluitende Staat naar een derde intermediair land zonder dat de asielaanvragen inhoudelijk worden onderzocht, ongeacht of het ontvangende derde land een EU-lidstaat is of een staat die partij is bij het Verdrag, is het de plicht van de verwijderende Staat om grondig te onderzoeken of er al dan niet een reëel risico bestaat dat de asielzoeker in het ontvangende derde land de toegang tot een adequate asielprocedure wordt ontzegd die hem of haar beschermt tegen refoulement (zie Ilias en Ahmed, § 134, en M.K. en anderen tegen Polen, § 173, beide hierboven aangehaald). [...]"

140. Het niet nakomen van de hierboven genoemde procedurele verplichting op grond van artikel 3 van het Verdrag om de risico's van een behandeling die in strijd is met die bepaling te beoordelen vóór de uitzetting van asielzoekers naar een derde intermediair land, vormt een schending van artikel 3 van het Verdrag (zie Ilias en Ahmed, hierboven aangehaald, §§ 163-64).

In tegenstelling tot de bestreden beslissing dreigt het gebrek aan kosteloze rechtsbijstand tot gevolg te hebben dat verzoeker geen toegang heeft tot een adequate asielprocedure.

Meervoudige asielzoekers hebben immers nood aan kosteloze rechtsbijstand, gelet op de verhoogde complexiteit van de procedure. Het AIDA-rapport benadrukt dit complex karakter: de vereiste aanwezigheid van nieuwe elementen ter staving van de meervoudige asielaanvraag, verkorte beroepstermijnen van 7 dagen tot 2 weken tegen een afwijzing van een meervoudige asielaanvraag en een afzonderlijke procedure tot schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg loopt verzoeker het risico om geen toegang te hebben tot een afdoende asielprocedure in geval van een terugkeer naar Duitsland".

2.3.3. De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III- verordening dat luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Voorts heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat elke lidstaat de grondrechten respecteert (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het is aan de verzoeker om bewijs aan te voeren waaruit blijkt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij, mede wegens zijn persoonlijke omstandigheden, zal worden blootgesteld aan een onder artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (arrest van het EHRM, Saadi tegen Italië, van 28 februari 2008, punt 129). Deze risico-inschatting moet mede gemaakt worden in het licht van de algemene situatie van het land van herkomst. Het risico moet groter zijn dan alleen de enkele kans op die behandeling.

2.3.4. Blijkens de bestreden akte heeft de verwerende partij ruimschoots aandacht besteed aan artikel 3 van het EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest. Meer bepaald blijkt uit de motieven van de bestreden akte dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht naar Duitsland heeft onderzocht en een onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van voormelde bepalingen. Zij heeft daarbij ingezoomd op diverse aspecten die de Duitse asiel- en opvangprocedure kenmerken en komt tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Duitsland voormelde bepalingen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Zij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview van 10 oktober 2025. Zij steunde zich bij haar beoordeling in hoofdzaak op *“het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Teresa Fachinger, Marlene Stiller and Paula Hoffmeyer-Zlotnik, “Asylum Information Database – Country Report - : Germany – 2024 update”, laatste update op 13.06.2025, waarvan in de bestreden akte de hyperlink wordt verstrekt. Hierna wordt dit rapport aangehaald als “het AIDA-rapport”.* Er wordt in de bestreden akte te kennen gegeven dat verzoeker een nieuw VIB zal kunnen indienen in Duitsland en nieuwe elementen zal kunnen aanhalen zodat er geen risico is op indirect refoulement. De verwerende partij legt tevens uit waarom een behandeling van het VIB in België niet aan de orde is op

basis van “art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening” en motiveert ook waarom er geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin-III Verordening.

2.3.5. Verzoeker uit in zijn verzoekschrift twee punten van kritiek.

a) vooreerst betoogt verzoeker dat hij naar Duitsland terugkeert als meervoudige asielzoeker. Hij stipt daarbij aan dat hij opgevangen zal worden in eerstelijnscentra en dat uit het AIDA-rapport waarvan hij bepaalde passages citeert, blijkt dat de opvangomstandigheden aldaar niet menswaardig zijn. Hij verwijt verweerder nagelaten te hebben een geïndividualiseerd onderzoek verricht te hebben van de persoonlijke risico's die hij loopt bij een terugkeer naar Duitsland, waarbij hij in een dergelijk eerstelijnscentrum zal terechtkomen. Hij specificeert vervolgens het centrum waar hij zal opgevangen worden en citeert uitgebreid uit een Duitse bron om aan te tonen dat hij geen toegang zal hebben tot menswaardige levensomstandigheden in dit centrum;

b) daarnaast zal verzoeker volgens zijn oordeel geen toegang hebben tot een adequate asielprocedure omdat hij als meervoudige asielzoeker geen recht heeft op kosteloze rechtsbijstand noch in eerste aanleg, noch tijdens de beroepsprocedure. Hij zet uiteen dat meervoudige asielzoekers nood hebben hieraan gezien het complexe karakter van de asielprocedure waarvan het AIDA-rapport gewag maakt.

2.3.6. Voor wat betreft verzoekers eerste punt van kritiek, in het AIDA-rapport kan inderdaad worden gelezen (p.126) dat alle meervoudige aanvragen moeten worden ingediend bij het BAMF-kantoor, dat verantwoordelijk was voor de eerste aanvraag, maar dat personen die Duitsland hebben verlaten en opnieuw zijn binnengekomen onder de reguliere toewijzingsprocedure vallen en verplicht zijn om in eerstelijnsopvangcentra te verblijven. In het uittreksel uit het AIDA-rapport dat verzoeker verstrekt, kan inderdaad de kritiek gelezen worden dat er in deze opvangcentra sprake is van overbevolking wegens een massale influx van asielzoekers met alle praktische gevolgen die daaruit voortvloeien, waarbij vooral de negatieve impact op kinderen en jeugdige asielzoekers aangekaart wordt. Verzoeker is bijna 25 jaar en is dus geen kind of jeugdige asielzoeker. De omstandigheden in deze centra zijn zeker geen pretje maar de Raad leest in het uittreksel niets dat erop wijst dat er sprake is van omstandigheden die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid of minimum niveau aan hardheid bereiken zoals hierboven werd uiteengezet aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM.

Voorts kan in de bestreden beslissing inderdaad gelezen worden zoals verzoeker stelt in het verzoekschrift : *“Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven Berlijn Brandenburg of via de luchthaven van Hamburg. Hij dient zich aan te bieden bij EAE Nostorf-Horst, Nostorfer Straße 1, 19258 Horst bei Boizenburg (Elbe)”*.

In het AIDA-rapport wordt geen bijzondere aandacht besteed aan dit eerstelijnsopvangcentrum. Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift wel uit een Duitse bron en geeft hiervan een vrije vertaling. Het opvangcentrum ligt inderdaad afgelegen, maar dit kan op zich geen inbreuk vormen op artikel 3 EVRM/artikel 4 van het Handvest. De Raad leest opnieuw de negatieve impact van de opvangomstandigheden op kinderen, maar gezien verzoeker geen kind is, zijn deze passages niet relevant. Voorts is er sprake van slechte hygiëne en netheid, wordt vermeld dat er geen zeep is in de wasruimtes, dat de cateraar eten brengt dat als eentonig wordt ervaren, dat er niet zelf mag gekookt worden omwille van de brandveiligheid, dat het personeel ervaren wordt als racisten, dat ze het gevoel hebben in een gevangenis te zitten, dat het er somber is, dat ze met teveel in te kleine ruimtes zitten,... Dit zijn elementen die erop wijzen dat het alledaags leven in het betrokken centrum zeker niet makkelijk is, maar opnieuw is er geen sprake van omstandigheden die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid of minimum niveau aan hardheid bereiken zoals hierboven werd uiteengezet aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. De Raad kan gelet op dit alles, verweerder dus volgen wanneer deze in de bestreden beslissing op een genuanceerde wijze vaststelt:

“Het rapport meldt dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en soms het voorwerp zijn van kritiek (pagina 177, “The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities.”). We zijn van oordeel dat dit echter niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”.

Alsook:

“Een verzoeker wordt toegewezen aan een specifiek opvangcentrum in een specifiek district. Verzoekers mogen het centrum waar zij verblijven verlaten en zich vrij bewegen binnen het district waaraan zij toegewezen zijn. Hierbij wordt wel opgemerkt dat de bereikbaarheid met het openbaar vervoer van bepaalde opvangcentra en districten beperkt is (pp. 165-166). “In general, people can travel freely within the town and district in which the reception center is located, although the limited accessibility of certain initial reception centers by public transport raises questions concerning freedom of movement (AIDA-rapport, p. 169). Opnieuw zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”.

Alsook:

“We erkennen dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij bepaalde aspecten van (...) de opvang in Duitsland, echter we zijn van oordeel dat deze tekortkomingen niet gelijkgesteld kunnen worden met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand (...). Uit het AIDA-rapport kan niet besloten worden dat (...) de onthaal-en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”.

Dat verweerder in de bestreden beslissing enerzijds erkent dat er kritiek bestaat op bepaalde opvangvoorzieningen, maar anderzijds besluit dat deze tekortkomingen niet het niveau van structurele systeemfouten bereiken, vormt geen tegenstrijdigheid in de motivering, maar weerspiegelt precies het onderscheid dat in de rechtspraak wordt gemaakt tussen moeilijke of bekritiseerde leefomstandigheden en omstandigheden die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid van artikel 3 EVRM/artikel 4 Handvest overschrijden.

Verzoeker voert geen specifieke, persoonlijke kwetsbaarheden aan (zoals ernstige medische problemen, gezinssituatie met minderjarige kinderen, of een bijzonder afhankelijke positie) die maken dat de algemene opvangomstandigheden in Duitsland, en meer in het bijzonder in Nostorf-Horst, op hem een andere of zwaardere impact zouden hebben dan op andere volwassen verzoekers. Verweerder kon zich dan ook beperken tot een beoordeling van de algemene opvangsituatie in de centra aan de hand van de beschikbare algemene bronnen.

2.3.7. Voor wat betreft verzoekers tweede punt van kritiek stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing: *“De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen in het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.’*

Het AIDA-rapport (p.126) stelt inderdaad dat er geen gratis rechtsbijstand beschikbaar is voor het indienen voor meervoudige asielaanvragen of voor het instellen van een beroep tegen een negatieve beslissing in geval van een meervoudige asielaanvraag.

Echter houdt dit op zich niet in dat verzoeker geen toegang zal krijgen tot de asielpcedure. Verzoeker krijgt immers de kans om een tweede asielaanvraag in te dienen in Duitsland. In het AIDA-rapport (p.81) kan alleszins gelezen worden zoals de bestreden beslissing al terecht opmerkt : *“There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany”.*

Voorts kan verweerder gezien het gestelde in artikel 20.1 van de Procedurerichtlijn vooreerst gevolgd worden wanneer hij in zijn nota opwerpt:

“Verweerder herinnert in deze evenwel dat voor zover er een gebrek aan implementatie van juridische bijstand in eerste aanleg zou zijn, quod non, dit in lijn is met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van

het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg de Procedurerichtlijn niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien”.

Dit kan ook reeds in de bestreden beslissing gelezen worden: *“Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase”.*

In beroepsprocedures moet in principe wel voorzien worden in kosteloze rechtsbijstand maar verweerder kan opnieuw gevolgd worden wanneer hij in zijn nota opwerpt: *“ (...) doch wat deze beroepsprocedures betreft stelt artikel 20, 3°, van de Procedurerichtlijn uitdrukkelijk dat lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft”.*

Dit lijkt het geval te zijn omdat er voor meervoudige asielaanvragen een toelaatbaarheidstoets wordt voorzien door het BAMF dat een impact lijkt te hebben op de kans van slagen van het beroep tegen een negatieve beslissing inzake een meervoudige asielaanvraag. In het AIDA-rapport (p.123 e.v.) kan hierover gelezen worden:

In geval van een meervoudige aanvraag verricht het BAMF een voorafgaand onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag.

De toelaatbaarheidstoets wordt bepaald door de voorwaarden voor herneming van de procedures zoals opgesomd in § 71, lid 1, van de Asielwet. Volgens deze bepaling wordt een nieuwe asielprocedure slechts ingeleid indien één van de volgende situaties zich voordoet:

- a) er zijn nieuwe elementen of bevindingen opgekomen of door de vreemdeling aangevoerd die met een aanzienlijke waarschijnlijkheid kunnen bijdragen tot een beslissing die gunstiger is voor de vreemdeling; of
- b) er bestaan gronden voor herneming van de procedure, bijvoorbeeld wegens ernstige fouten in de eerdere procedure.

[“In case of a subsequent application the BAMF conducts a preliminary examination on the admissibility of the application. The admissibility test is determined by the requirements for resumption of procedures as listed in Section 71 (1) of the Asylum Act. According to this, a new asylum procedure is only initiated if one of the following applies: a) new elements or findings have arisen or have been presented by the foreigner which are significantly likely to contribute to a decision which is more favourable to the foreigner; or b) there are grounds for resumption of proceedings, for example because of serious errors in the earlier procedure”.]

Aangezien het beroep enkel betrekking heeft op de (on)ontvankelijkheidsbeslissing, onderzoekt de rechtbank of deze beslissing rechtmatig werd genomen, maar niet de gegrondheid van de asielaanvraag als zodanig. *[Since the appeal only pertains to the (in)admissibility decision, the court considers whether such decision was made lawfully, but not the merits of the asylum application as such].*

Voorts kan verzoeker beroep doen op welzijnsorganisaties en NGO's om juridische advies te bekomen. In het AIDA-rapport (p.137) kan immers worden gelezen: *“Welfare organisations and other NGOs offer free advice services which include basic legal advice. [Welzijnsorganisaties en andere ngo's bieden gratis adviesdiensten aan, waaronder basis juridische bijstand].*

Het staat verzoeker ten slotte natuurlijk vrij om met eigen middelen te voorzien in rechtsbijstand bij zijn meervoudige asielprocedure. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker in het Dublin-interview verklaard heeft 15.000 euro aan een mensensmokkelaar te hebben betaald om naar Europa te komen. Dit illustreert dat hij, althans op een bepaald moment, over aanzienlijke financiële middelen kon beschikken.

Alleszins, het feit dat verzoeker bij terugkeer geen recht heeft op kosteloze rechtsbijstand in de beroepsprocedure tegen een negatieve beslissing inzake zijn meervoudige asielaanvraag, heeft niet tot

gevolg dat een overdracht aan Duitsland voldoet aan de hoge drempel van zwaarwegendheid of minimumniveau van hardheid zoals geschetst in de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM inzake artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM.

Dat de procedure voor meervoudige aanvragen juridisch-technisch complex is en aan korte termijnen is onderworpen, is op zich niet ongebruikelijk in het Europese asielrecht en volstaat niet om, zelfs in combinatie met het ontbreken van kosteloze rechtsbijstand, te besluiten dat verzoeker een reëel risico loopt op een met artikel 3 EVRM/artikel 4 Handvest strijdige behandeling. Verzoeker toont niet aan dat deze kenmerken, in zijn concrete situatie waarbij hij aan de hand van het verzoekschrift duidelijk maakt de finesses van de meervoudige asielprocedure te kennen, ertoe zouden leiden dat hij elke mogelijkheid verliest om zijn zaak aan de Duitse autoriteiten en rechters voor te leggen.

Zolang de Duitse asielinstantie geen beslissing heeft genomen over de ontvankelijkheid van de meervoudige asielaanvraag, wordt algemeen aangenomen dat een eventueel verwijderingsbesluit wordt opgeschort en dat de betrokken geduld wordt om op het grondgebied te verblijven. Voor meervoudige aanvragen is dit voorzien door de wet (AIDA-rapport, p.124-125) (*It is generally assumed, though, that a removal order has to be suspended until the Federal Office has taken a decision on the commencement of a new asylum procedure. Accordingly, the stay of applicants is to be 'tolerated' (geduld) until this decision has been rendered. For secondary applications, the tolerated status is foreseen by law*). Het houdt dus in dat verzoeker geen reëel risico loopt op refoulement bij zijn overdracht aan de Duitse instanties.

De Raad kan gelet op dit alles, verweerder dus volgen wanneer deze in de bestreden beslissing vaststelt:

“Tevens hebben de Duitse instanties middels het akkoord van 17/10/2025 te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren”.

Alsook:

“We erkennen dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming(...), echter we zijn van oordeel dat deze tekortkomingen niet gelijkgesteld kunnen worden met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen (...) in het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming”.

Hiermee heeft verweerder voldaan aan zijn eigen verplichting, voortvloeiend uit artikel 3 EVRM/artikel 4 Handvest en de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het EHRM om zelf na te gaan of verzoeker in Duitsland toegang zal hebben tot een adequate asielprocedure die hem tegen refoulement beschermt. Verweerder beperkt zich dus niet tot een loutere verwijzing naar de mogelijkheid voor verzoeker om in Duitsland een klacht in te dienen bij de desbetreffende autoriteiten in het geval van een met artikel 3 van het EVRM strijdig reëel risico op “refoulement”, zodat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn kritiek dat verweerder zich daarachter niet dienstig kan verschuilen op dat vlak.

2.3.8. Gezien al het voormelde kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij bij terugkeer naar Duitsland riskeert te worden opgevangen in mensonwaardige omstandigheden, geen toegang zal hebben tot een adequate asielprocedure, dit bij gebrek aan toegang tot kosteloze rechtsbijstand in de meervoudige asielprocedure en dat dit alles strijdig is met artikel 3 EVRM/artikel 4 Handvest. Verweerder heeft de relevante elementen inzake opvangvoorwaarden en toegang tot de asielprocedure in Duitsland in zijn beoordeling betrokken en op coherente wijze uiteengezet waarom deze niet leiden tot een schending van artikel 3 EVRM/artikel 4 Handvest. Hij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview. Verweerder is hiermee tegemoetgekomen aan zijn motiverings- en zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 EVRM/artikel 4 Handvest. Dit vereist niet dat verweerder tot in detail motiveert over elk negatief aspect inzake de opvang- en asielprocedure dat kan gelezen worden in het AIDA-rapport of Duitse bronnen waarmee verzoeker mogelijk te maken krijgt.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

2.4. Deze vaststelling volstaat voor de verwerping van de ingestelde vordering.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftientig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

M. EKKA